

Kirke ogsaa gjort. Søvrigt kunde dette Spørgsmaal gjerne trænge til at blive historisk oprebet, men jeg skal ikke, da det ikke ligger for, komme ind paa en saadan Opredning. Den ærede Forslagsstiller kom noget ind paa Oprindelsen, men da Tiden ikke tillader det, skal jeg blot henvise til Dr. Skat-Nørdbams Bog. Det glæder mig, at den ærede Forslagsstiller, som nu ler deraf, selv har lært endel af den Bog, thi en hel Del af sine Hovedpunkter har han bestemt dervfra. Der er det meget godt oplyst. Søvrigt var der en vis Forbindelse mellem Forslagsstilleren og den sidste ærede Taler, naar de paaberaabte sig Peder Pladers Bog med Hensyn til 7 Aars-Alderen. Men huff dog Overgangen, at den romersk-katholske Kirke havde været heri Landet, og at den havde Børnekonfirmation; Luther modsatte sig denne, men Ordningen kom kun for at forberede Overgangen. Og hvorledes er nu Spørgsmaalet kommet op hos os? Er det egentlig rigtig naturligt, at det fremkommer saaledes, at man nu vil forandre denne Ordning af Konfirmationen? Jeg mener, at enhver Indretning i Folketirken maa foregaa med en vis Alvor og Sømmelighed, og naar vi have en Folkekirke med Konfirmation, maa vi sætte en vis Grænse for Konfirmationsalderen. Noget Andet er det, at der kan være Undtagelser fra Grændsen; men vil man flytte Grændsen, saa skal man ikke flytte den ned fra 14 til 12 Aar; nei, saa gaa op med den til 22 Aar eller saadan Noget. Der er ingen Mening i at flytte Grændsen ned. Vil man bilde Nogen, som har endel kirkelig Erfaring og har høvt Noget med Børn at gjøre, ind, at det staar bedre til med Tro og Bekendelse, naar Aarnet er 12, end naar det er 14 Aar, at Alderen skulde gjøre Udslaget? Kom ikke og prøv paa at bilde nogen af os, som have høvt med Børns kristelige Udvikling at gjøre, det ind! Det ligger slet ikke i Alderen, men i noget ganske Andet. Sagen er jo den, at saaledes som vi nu have Konfirmationen heri Landet, er den aldeles ulutherisk, lige stik imod, hvad Luther har lært baade i sin store Katekismus og mange andre Steder. Den hidrører fra den pietistiske Tid, fra Spenner; han sagde: Du skal selv tage Løftet over paa Dig, istedetfor at Luther sagde: Du skal bekræftes i det, saaledes som Herren og Apostlene ogsaa have lært. Vor Konfirmationsordning er som sagt lige stik imod, hvad Luther har lært; han har kaldt den Abespil og givet den mange andre Navne, som jeg ikke skal komme ind paa; thi maaffe jeg kunde frygte Noget, dersom jeg begyndte paa at gjentage Luthers Ord. (Eh. Nielsen:

Det var om den katholske Konfirmation). Nei, det var om Konfirmationen i det Hele. Det ærede Medlem, der afbryder mig, skal jeg henvise til Dr. Helwegs Kirkehistorie og Peder Pladers Bisittatsbog. Der vil han faae en anden Veiledning om de Dele, og saa vil han se rigtigere derpaa. Søvrigt stemmer jeg overens med, hvad de andre Talere have sagt, at Konfirmationen og Udskrivningen af Stolen høre aldeles ikke sammen, og jeg er enig i, hvad Dr. Nørdbam har sagt i Anledning af den Skrivelse, som udgik fra Ministeriet, at den er kristeligt talt helt usforvarlig. Men naar vi nu tage det borgerligt, hvad Mening er der saa i, at man siger til Børnene ude paa Landet: I skulle være udstreene af Stolen, inden I kunne blive konfirmerede, medens Børn i Real-skolen og i Latinskolen kunne blive konfirmerede, uden at udskrives af Stolen? Der er slet ingen Mening deri. Vi hørte jo ogsaa af Forslagsstilleren, at den nuværende Kirkeminister er tilfands at tage denne Bestemmelse fra 1877 tilbage. Det veed jeg nu ikke; men jeg formoder, at den ærede Forslagsstiller veed, at det hænger saaledes sammen. I det Hele, hvorledes er dette Spørgsmaal om Børnenes Altergang blevet rejst? De der have fulgt med Bevægelsen, vilde vide, at det hænger saaledes sammen: Et Barn paa Fyen ønsker at komme til Alters, og har maaste Træng dertil; Presten vil ogsaa gjerne gaa ind derpaa; men der er Bansteligheber derved; en lille Pigeovre i Sylland faaer maaste Træng dertil (Eh. Nielsen: Det veed man ikke!), men det blev der sagt — jeg beretter kun — og saa sætter man dette Spørgsmaal op og henviser til Christi Ord, hvor han taler profetisk og siger: Dersom I ikke ville dømmes, saa tager mit Legeme og æder det og drukker mit Blod; men vi skulle jo se, under hvilke Forhold, under hvilken Situation han sagde det. Det var ikke, da han indstiftede Nadveren, han sagde det ikke til Disciplene, men til Søderne, og saa gaar man hen og krænger de Ord om til en helt anden Betydning, end de have, og derved vil man have Børnekomunionen frem. Nei, jeg tror, at vi maa snarere holde en lille Smule igjen der; det mener jeg er det Rette. Søvrigt hjælper jo Lovbud slet ikke her; det hjælper ikke hvad vi vedtage om Konfirmationen og alt det Andet; nei, lad os gaa i os selv og forbedre os, det er Sagen; men naar Guds Ord siger til os: gjør det og det, og vi bekjende det, kunde vi da med Haanden paa Hjertet sige, at vi gjøre det? Men naar man maa sige til sig selv: Du erkjender, at Du skulde gjøre det, og saa med det Samme maa sige: Du gjør det ikke, saa maa